

O B S A H.

Setník Clavaroche byl přeložen k posádce do menšího venkovského města. Obává se nudy, proto ihned se shání po nějakém milostném dobrodružství. Ale jeho soudruzi podávají mu neutěšené zprávy; není si v čem vybrat. Byla by zde jediná mladistvá choť obstarožného notáře Jacquelina, ale ta je nepřístupna. Právě tato okolnost podráždí však výbojného setníka, takže bez okolků dá se Jacquelině, vracející se ze mše, představití a snaží se, aby útokem dobyl si její přízně. U Jacqueliny na ponejprv se mu nedaří; za to tím snáze podaří se mu však, aby se stal nepostradatelným starému notáři Andréovi, jenž ve své krotké písařské duši mívá někdy neškodné záchvaty vojenského nadšení a jenž jej nyní sám uvede do svého domu. Za takových okolností Jacquelina pak již dlouho neodolá.

Starý, podezřívavý manžel dostane však záhy vítr, že mu někdo chodí za jeho krásnou žínkou, a stropí bouří. Jacquelinině duchapřítomnosti a obratnosti ovšem se podaří nejen bouří zažehnati, nýbrž i dohnati žárlivce tak daleko, že ji odprosí a na usmívenou slíbí jí vystrojiti velkou domácí slavnost; ale jak dlouho budou se jí takové manévry dařiti? Proto je Jacquelina vzhledem k budoucnosti plna nepokoje a nejraději by svůj poměr s Clavarochem přerušila. Ale Clavaroche ji uklidní; jeť pouze potřeba, aby si vyhledala nějaký „svícen“, a bude vše dobře. „Svícnem“ myslí nějakého po uši zamilovaného mládence, jenž by se Jacquelině dvořil, ji obsluhoval, byl stále při ní, ale netroufal si dál; až by žárlivý manžel začal pak opět něco věřit, padne jeho zrak přirozeně na mládence, jenž si vše odnese, a jim pod svícnem bude zcela dobře.

Jacquelina záhy takovýto svícen si vyhledá. Je to Fortunio, neobroušený ještě venkovský hoch, ale snivý a plný horoucího citu, kterého André právě přijal jako žáka a písaře, a jenž na ráz na smrt se zamiloval do Jacqueliny. Fortunio je u vytržení, že Jacquelina projevuje mu přízeň; ale brzy je vyburcován ze sladkého snu tvrdou skutečností: na vlastní oči uvidí, že Jacquelininým milencem je — Clavaroche.

Milencům hrozí však nové nebezpečí. André obdržel zase zprávu, že s Jacquelininým oknem není přece jen vše v pořádku; najme několik rváčů, obstoupí s nimi dům, a běda záletníku, až se bude vraceti z dostaveníčka! — Clavaroche však o nebezpečí zavčas zví; vyláká od Jacqueliny psaníčko, zvoucí k půlnoci na dostaveníčko! a pošle lístek ten Fortuniovi; Fortunio to má býti, jenž v léci uvázne. A setník sám připojí se k číhajícímu Andréovi.

Jacquelina cítila zatím k Fortuniovi stále živější sympatie; ano, uvědomovala si, že ho počíná milovati; ale bránila se klíčícímu citu. Nyní, když se Fortunio ocitl v nebezpečí, vidí, že ho musí stůj co stůj zachrániti, a proto pošle k němu služebnou, aby jej varovala. Fortunio však, jenž nepřestal Jacquelinu milovati, chce ve svém hořkém zklamání zemřítí, a proto přijde, ač ví, co ho čeká. Tím padnou poslední hráze, jež mocně rostoucí cit Jacquelinin ještě zadržují; Jacquelina ukryje Fortunia před pátrajícími zraky svého manžela, setníkovi dá s lehkým posměchem na cestu svícen, aby někde na schodech neutržil si bouli, a když se bouře přežene, padá Fortuniovi do objetí. Ryzí jeho láska nad ní zvítězila.
